

FENT I DESFENT

Microcontes

Il·lustracions: Mercè Roig

El meu poble és tan petit

Al menjador de can Liret, ara mateix hi ha tota la família reunida. És Divendres Sant. El dinar ha estat espectacular: la senyora Maria ha fet un bacallà amb samfaina per catorze, amanida i entremesos. De postres, rus de Can Massot. Tothom, amb la nyonya d'havent dinat, guarda el torn de paraula educadament. Fa estona que la conversa va de la feina de l'un a la bici de l'altre, de la guarderia caríssima a l'escola inclusiva, i anar-hi anant. L'Anna, la meua neboda, està estupefacta. Ma germana se la mira amb cara de pòquer. No us imaginàrieu mai què està passant. Ma germana Lola, la mare de la criatura, no sap com posar-s'hi. La criatura té vint-i-dos anys, i avui ha fet oficial el seu festeig amb en Valtònic. Al poble, i a tot el país, tothom el coneix bé: és el refotut poeta del poble, un músic com pocs n'hi ha, un bon veí i un gran tipus. I tot estaria bé si no fos perquè l'home en té 45.

I la Lola es mira en Joan amb cara de què collons faig per fotre enlaire la nova parella. I en Joan no pot aguantar la mirada de la seva dona, per por de saltar.

I ells fa dos dies que ho saben, però per la resta ha estat una bomba. Tot han estat mirades i ganyotes, a excepció de l'àvia Maria i l'avi Miquel que, a base de disgustos (cinc fills i quatre nets), tot se'ls en fot.

I a mi que em sembla bé, tot plegat: que l'home s'ho val. I hi ha la cosa aquesta que és la meua neboda i a la meua neboda no la toca ni Déu i m'ho menjo.

Però, hòstia! Que em pensava que un dia en Valtònic i jo... vaja, que no tenia cap dubte que acabaria passant. I al primer moment, quan els he vist entrar per la refotuda porta... doncs que sí, que m'he cagat en tots els sants: que una altra vegada hi ha un ximple de mitjana edat que s'enrotlla amb una joveneta i aquí la de quaranta... sola i de clausura. I ara, és clar, ara... doncs ja no podrà ser: o perquè estan junts o perquè ho han estat...

Vaja, em fot, però no tant. En aquests moments de la sobretaula, paint com una *boa constrictor*... què voleu que us digui... Ja vindrà un altre estiu...

| Mireia Xarau |

Dolors

Ja ho diuen, que tot és qüestió d'organitzar-se. I allò de la qualitat per sobre de la quantitat, també. No se m'havia acudit fins ara: he aprofitat el temps d'anar de la feina a casa, jo sola al cotxe, per plorar.

| Conxa Saurí |

Menú especial

Aixeco els ulls i la veig allà ben plantada a l'altre costat del menjador. I quin goig que fa, tan bonica, ella. I li reconec la mirada, aqueta que només té ella i que li ressalten aquests ulls més foscos que nits sense lluna i que li contrasten amb les dents llents que em tenen captiu. Com sempre que arribo, ella em somriu, perquè és riallera, ella. Em pregunto si només me'l regala a mi, aquest somriure, o si l'escampa a qualsevol que entri per aquesta porta. Jo cada dia l'espero, i vinc aquí amb la colla de sempre, i demano sempre el mateix, perquè soc de tradicions, jo. Ja fa dies que busco les paraules, però no me'n surto. Espero el moment adequat per apropar-me. Avui quasi no baixo a dinar per culpa de la indecisió, però he vingut, tampoc no me'n quedava una altra... Si no baixo jo solet, algú em ve a empenyar per portar-me a taula.

Avui vinc esperitós. He decidit que n'hi ha prou de tant esperar i és hora d'entrar en acció. Gairebé com si m'hagués llegit els pensaments, ve cap a mi; així com s'apropa jo noto que em suen les mans i em sento com em batega el cor tan alt que crec que me'l poden sentir les quatre àvies de la taula que dinen fent rebombori a l'altra punta del menjador.

—Miquel, guapo, què farem avui, dijous paella? —em deixa anar ella, tan ordinària.

I totes les paraules em venen de cop però cap ni una em surt de la boca. Abans de posar en pràctica totes les meves tècniques de

seducció, empasso saliva, i quan estic ben a punt per proclamar-li que avui la vull a ella al menú, tot d'una em traeix la dentadura que surt disparada i cau a la seva safata. Ella em mira amb els ulls negres com la meva ànima i, en el seu reflex, em veig la cabellera més blanca que les seves dents. I sé molt bé que avui m'hauré d'acontertar amb un puré de verdures.

| Anna Juiz |

La fuga del punt

Exhibir-se a la sala més arnada del Museu Tèxtil i d'Indumentària havia de ser més inspirador que flairar, per més digne que fos, qualsevol clatell —va pensar. Just després, es va escórrer per l'agulla de fer mitja i va desaparèixer. Es resistia a ser la milionèsima part d'una bufanda.

| Estel Caballé Costa |

Fent i desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats a Palafrugell aparellant literatura i arts visuals. En aquesta ocasió, presentem una selecció dels relats de les alumnes del curs de microcontes 2022-23 de l'Aula de Lletres de la Fundació Josep Pla, il·lustrats per Mercè Roig.

Coordinació: Anna Aguiló i Marta Gallart

